

בדקה אחת בצור נהרגו יותר חיילי צה"ל

מכפי שהרגו „המחבלים“ בכל הפיגועים בגליל

מתחת ללהריטות

ראוי (כשם זה או אחר) בצור? לשם מה מסתכנים שם חיילינו? היעדים הרשמיים של המשך נוכחותנו בלבנון משתנים כימעט מדי יום. פעם זה כדי להבטיח את שלום הגליל על-ידי סיר דוריי-ביטחון. פעם זה כדי להציל את חיילי המגזר שדוריי-ביטחון. פעם זה כדי להכריח את השליטים החדשים בלבנון לכרות חו" זה-שלום עם ישראל (עד סוף השנה). זור כרים?). פעם זה כדי להכריח אותם ל- כונן, לפחות, „גורמליוציה“.

התחלת המשאומתן על הוצאת הכוחות הישראליים מלבנון נדחתה כדי להכריח את הלבנונים לצרף למישלחת שלהם שר אחד או שניים, תחת לשגר מישלחת ש- תהיה מורכבת רק מקצינים. אם יבואו ש- רים לבנוניים, יוכלו גם אריאל שרון או יצחק שמיר להשתתף. מדוע יניחו את כל התהילה לאלוף פלוני או אלמוני?

חוץ מזה רוצים להכריח את הלבנונים להסכים שהמשאומתן יתקיים בביירות ובירושלים, ולא בראש-הניקרה. (אני מבין דרישה זו, כי הייתי פעם עצור במשך שעה-שעתיים בבניין בראש-הניקרה, רח, בעוז כניסה ללבנון בלי היתר רשמי של דובר-צה"ל. אין זה בניין מפואר. אין בו הדר. אך לא הייתי מוכן להקריב אף את עורו של חייל ישראלי אחד כדי להעביר את הדיונים משם למלון המלך דוד).

מה אנחנו עושים שם, לכל הרוי חות?

נחנו נמצאים שם בארץ זרה, בי ארץ אויבת. לא צריך להיות הספק הקד ש- בקרים לגבי עובדה פשוטה זו, שנשכחה לגמרי — לא רק עזי ידי השוק-גימל בבניין ההוא, אלא גם עזידי ממשלת-ישראל. צור היא עיר מוסלמית. יכול משהו שם להפליג בשבחי צה"ל לפני המצלמה, תחת עינו הפקוחה של איש שרות-הביטחון-הי כללי. לא חשוב מה הוא אומר. חשוב מה הוא צופן בליבו. חושבי צור שונאים את צה"ל לגביהם, צה"ל הוא צבא זר, כובש, וצבא כובש בקרב אוכלוסייה עוינת חשוף לפיגועים. בצור ובסביבתה יש אוכלוסייה פלסטינית, יש מגורשי עין-אל-חילה ורא-שידיה, שבתיהם נחקקו מעל פני האדמה על-ידי דחפורים ישראליים. קשה להא-מין שהם רוחשים כבוד רב לקדושת הי בניין שבו שוכן מטה צה"ל. מה אנחנו עושים בצור? מה אנחנו עו-שים בלבנון כולה? לבנון היא ויאסי-נאם הישראלית. בכל יום שז שהותנו שם אנחנו נספגים עמוק יותר אל תוך הבוק. בלבנון הורגים הכל את הכל, רק מטר רח מכניס את צה"ל אל תוך מציאות זו. ומשאר אותנו שם. שום דבר טוב. ממש שום דבר טוב אינו יכול לצמוח משהותנו שם. היא מוכרחה להביא עלינו אסונות מ כל הצדדים ומכל הסוגים. מה שקרה בי צור הוא רק אחד מיני רבים הצפויים בכל רגע.

היא קרסה תחתיה. היא קברה תחתיה הרבה מאוד בני-אדם — ישראלים, לבי-נונים ופלסטינים. ולא נשאר ממנה דבר, מילבר הריסות ומצבות. השגת כל היעדים, שאותם פירט שרון בהרחבה בהרצאותיו לפני המדינאים והמצביאים, נכשלה. אש"ף לא נהרס ולא נשבר. הוא רק ש-י נה כמה ממערכותיו. אש"ף המדיני מסכן עכשיו את תוכניותיהם של מנחם בגין ואריאל שרון יותר מכפי שסיכן אותן א-ש"ף הצבאי, בשעה ששיחק בחיילים בדי-רום-לבנון. הסורים לא גורשו מלבנון. הם מבוססים שם היטב. ואם ייצאו, מרצונם. תוך הסי-כמה עם האמריקאים הלבנונים, מוכטח כי יהיו בעלי השפעה הרבה יותר גדולה

הוצאת גופה מהריסות המטה בצור

בבירות מכפי שתהיה ישראל. בלבנון לא קמה ממשלה שהיא בת-חטות של ישראל ושתציית להוראותיה, הנשיא, שפיתקיי-הבחירה שלו יצאו מלוע התותח של צה"ל. מבה את ישראל. הוא מקטרג עליה, מגנה אותה, ומסרב אף לשלוח די-פלומטים ושואיפנים למשאומתן על הסי-דרייה-ביטחון בדרום-לבנון. האמריקאים, שאישרו את המילחמה מ תחת לשולחן, קוטפים עתה את הפירות, בעודם עסוקים בהפלת שרון ובגין. וגם היעד המצומצם ביותר — הצלת חייהם של ישראלים על-ידי מניעת פיגור עים חבלניים — נכשל באופן טראגי, תחת להמתין לפיגועים בגליל, שלא היו כמשך שנה שלמה לפני מילחמה זו, הבאנו את צעירי ישי-ראל ללבנון, והם נספגים שם בהמוניהם.

לא רק בגין זה קרס תחתיו. כל מדיי-ניות של בגין ושרון קרסה תחתיה. וקברה הרבה צעירים טובים מתחת להריסות — שלא לדבר על כל האלפים שנקברו מתחת להריסות הבתים בבירות המערבית, בי-עת ההפגזות וההפצצות שנמשכו שם ללא הרף 81 ימים וליילות.

ה אנחנו עושים שם עדיין? את היתה התגובה הראשונה של הרבה אזרחים בישראל עם היוודע האסון. לשם מה יש מימשל צבאי ישי-

ישות. פחות אנשים מאשר נהרגו בשי-ניות מעטות בכוח הישראלי בצור, שהגיע לשם במילחמה שנקראה „שלום הגליל“. בשניות אלה נרד מיספר ההרוג גים של מילחמה זו ב-20%, והוא מגיע עתה לקרבת 40%.

נחם בגין שמע על האירוע הקט-לני רק בהגיעו לניו-יורק. הוא הכריז מייד שזה „מעשה-נבלה“. באותה שעה לא ידע איש בביטחון מה בעצם אירע בצור. צה"ל עמד על כך שיכולות להיות סיבות שונות להתמוטטות הבית — פיגוע חבלני מתוכנן, או התפר-צצות של בלונג-גאן, או מי יודע מה. בגין כבר החליט, וגם הגדיר, הגדרה כזאת יכולה להיות סבי-

גע מרגש, רגע מדועז: מתחת להריסות שפיעה זרועו של אדם קבור. רופא נועץ בה מחס. המאבק על הצלתו של החייל החל. עוד לפני שהחייל עצמו נגלה לעין. לאטי-לאט מתגלה האיש. פצוע קשה. המום, אך חי.

הרגשה עצומה של ניצחון. איש אחד ניצל מתוך הקבר המבוטה בנוש-יבטון. וגם הרגשה נוראה של תיסכול ודיכאון. כמה עשרות עוד קבורים מתחת להריסות? איזה סיכוי יש להצלת חזק מזהם — וזו גם קוממץ? המחשבה נודדת אל ההורים ברחבי הארץ, המסתכלים ברגע זה באותה התמו-נה עצמה. כל מי שיש לו בן בלבנון, וכל מי שיש לו שם אב או אח או בעל או חבר — מה הוא מרגיש? למה הוא מת-פלל? אילו ביעותים נוראים אוחזים בו? מילחמה ארוכה!

מונה סודיאליסטיה. תמונה שיש בה מידה רבה של טירוף. אריאל שרון מתראיין. הוא מדבר (כרי-גיל) בביטחון גמור (כרגיל) על הצלחותיו הגדולות (כרגיל).

מילחמה עטורת-ניצחון. כל היעדים היר-שגו. נותר רק לשמור על פירות הני-צחון — שלא כמו בפעמים הקודמות. כי אשר היו בשילטון שרי-ביטחון פחות מר-כשרים וכאשר בוזבו אחרי המילחמה כל מה שהושג במילחמות. הנה, תשית המחבלים נהרסה. הונח-תה מכה ניצחת על הטרור הערבי. הטרור-יסטים גורשו...

ובכל אותו זמן, כאשר שרון מדבר כשגבו אל ההריסות, נמי שכות שם פעולות-החידוק. עייהמפולת ממלאים את המירקע. חיי לים מתרוצצים. המכוונות הכבדות תוקפות את גושיהבטון, שמתחתם קבורים בניי-אדם, חיים ומתים. אין קשר בין שני העולמות — זה הקרוב למצלמה, זה הרחוק ממנה.

בעולם הקרוב למצלמה מופיע שרי-הביי טחון שחיסל את הטרור, שהשיג זה עתה ניצחון היסטורי. המסביר מדוע אסור בשום פנים ואופן לצאת מלבנון לפני שהוכטחו לגמרי כל פירות-הניצחון. ואילו בעולם המרוחק מן המצלמה גר-ססים עדיין בני-אדם הקבורים מתחת להריסות, נעשים ממאמצים נואשים להציל אחד או שניים מבין עשרות הקורבנות, מנסים צוותות-הצלה להתמודד עם ההרס הגדול ביותר שנגרם איפעם למיתקן של צה"ל.

ורק בכוח שובר איש-הטלוויזיה לבסוף את הנתק בין שני העולמות. הוא מפנה את השר לאחור, אל ההריסות, שמתחתן מוצא זה עתה חייל פצוע-קשה. השר ממטט לרגע במבוכה. הוא עדיין נתון בשטף-הדיבור, אך הוא יודע שעליו לגשת אל הפצוע ולהצטלם לידו. מצפים זאת ממנו. הוא ניגש. התיאוריה נושקת את המצרי-אות. „הניצחון“ הכביר בלבנון, ש,הרם את תשתיים המחבלים, יורד אל גיההריסות בצור, ש מתחתיו קבורים חיילי צה"ל.

תיאוריה ומציאות. דיבורים ועובדות: בכניין המימשל הצבאי הישי-ראלי בצור נהרגו בדקה אחת יותר ישראלים מכפי שהרג הפרור הי-פלסטיני בארץ במשך עשר שנים. בכל 34 שנות קיומה של המדינה נהרגו בגליל, בעקבות פיגועים חבלניים וירי קט-